

VSaaS – a videómenedzsmen új érája

Annak, aki aktívan nyomon követi a videórendszerek fejlődését, valószínűleg nem kerülte el a figyelmét egy új fogalom, a VSaaS, azaz a Video Surveillance as a Service (videómegfigyelés, mint szolgáltatás) térnyerése. Sokan azt jósolják, hogy míg a 2010-es évek a 'megapixel évtizede' volt, addig a 2020-as évek a felhőbe vonulásról fognak szólni.

A szakma öreg rókái (a CCTV-érában nevelkedettek) valószínűleg rosszallóan csóválják erre a fejüket, hiszen ők még ma is azt vallják, hogy a zárt videórendszer a jó videórendszer. Azt még valahogy megemésztették, hogy a videójelek döntően már nem koax kábeleken közlekednek, hanem IP-hálózatokon, a rendszereiket azonban igyekeznek elzárni a külvilágtól. Úgy gondolják, hogy ezzel megoldották például a kiberbiztonság problémakörét.

Ám, ahogy az élet minden területén teret nyerne a felhő alapú technológiák, úgy a videórendszerek sem kerülhetik el a sorsukat. Ennek elsődleges okát pedig abban kell keresnünk, hogy a videórendszerek használati módja forradalmi változáson megy keresztül. Már nemcsak a „csibészek” lefűlésében nyújtanak segítséget, hanem egyre több és több adatot szeretnének kinyerni belőlük. Legyen szó forgalmi szituációk, vásárlói szokások elemzéséről, gyártásfelügyeletről, csomagok nyomon követéséről, maszkhasználat ellenőrzéséről – sorolhatnánk a végtelenségig –, a kamerák jelen vannak, és ontják magukból az adatokat. A felhasználók sem feltétlenül egy monitorszobában ücsörögnek és „moziznak”, hanem – akár a világ másik felén sétálva – a mobiljukon várják egy számukra szükséges információ megjelenítését.

De mikor is tekintünk egy videószerkeletet felhő alapúnak? Az USA Kereskedelmi Minisztériumának Nemzeti Szabványügyi és Technológiai Intézete (a NIST) kísérletet tett erre, és öt kritériumban foglalta össze az ilyen szolgáltatásokkal szembeni követelményeket. Ezek a következők:



FORRÁS: ASPECTiS

Igény szerinti önkiszolgálás: a felhasználó automatikusan beállíthatja és állíthatja a képességeket anélkül, hogy ehhez emberi szolgáltatást igényelne az egyes szolgáltatatóktól.

Széles hálózati hozzáférés: a képességek olyan szabványos mechanizmusokon keresztül érhetők el a hálózaton keresztül, amelyek elősegítik a vékony vagy vastag kliensek – mobiltelefonok, táblagépek, laptopok és munkaállomások – használatát.

Erőforrás-összevonás: a szolgáltató számítási erőforrásait (például tárolást, feldolgozást, memóriát, hálózatot) több fogyasztó kiszolgálása céljából különböző fizikai és virtuális erőforrásokkal dinamikusan egyesítik az igényeknek megfelelően.

Nagyfokú rugalmasság: a képességek rugalmasan változtathatóak, bizonyos esetekben automatikusan, hogy a keresletnek megfelelően gyorsan skálázhatóak legyenek.

Mért szolgáltatás: a felhőrendszerek automatikusan ellenőrzik és optimalizálják az erőforrás-felhasználást a szolgáltatás típusának megfelelő mérési képesség kihasználásával.

Ahogy a fentiekből is gyanítható, a videórendszerek gyökeres átalakulás előtt állnak. Ez pedig a piac átrendeződését is magával hozhatja, hiszen előtérbe kerülnek a felhasznált eszközök (kamera, VMS, analitika stb.) olyan tulajdonságai, amelyeknek kisebb a jelentősége a mai viszonyok között, ahol ezeket be lehet szorítani egy viszonylag zárt belső hálózat keretei közé. Milyen jellemzőkre is gondolunk? Például a hatékony sávszélesség-használat, tárkapacitás-igény, GDPR-megfelelőség, de mindenekelőtt a kiberbiztonság.

Valóban ez a videórendszerek jövője? A következő évek megadják erre a választ, de az általános piaci trendeket figyelve nem lehet sok kétségünk. Az viszont már ma is megfigyelhető, hogy a meglévő on-premise rendszereket integrálják egy felhő alapú szolgáltatással (ezek a hibrid rendszerek), ami a felhasználóknak a felhőszolgáltatás élményét biztosítja. (X)